No. 41. 1845.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 4 April.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25„ en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

Het voorloopig verslag der Centrale Afdeeling is met belangstelling ingewacht door de natie, die met naauwlettende bezorgdheid den loop der beraadslagingen over het aangeboden voorstel ter grondwets-herziening te gemoet ziet.

Sints eenige dagen is het door de verschillende dagbladen medegedeeld.

De gevoelens over deszelfs waarschijnlijken inhoud waren verdeeld.

Het verkiezings-monopolie, meende de een, werd door het voorstel in den grond aangetast; maar de leden der Tweede Kamer waren onder dat monopolie benoemd; velen, die de mannen zijn der Provinciale Staten, zijn de mannen des volks niet. Het vigerend kiesstelsel zegt hun, zoo al niet de zekerheid, althans de waarschijnlijkheid eener voortdurende inkiezing toe; eene regtstreeksche verkiezing zou, niemand veinst het zich, denkelijk het personeel der Tweede Kamer opmerkelijk wijzigen. Voor hoe[…]n dier Kamer is niet het vraagstuk der ver[…]ngen eene vraag van *te zijn of niet te zijn?* Nog naauw een jaar geleden daarenboven stemde diezelfde meerderheid, die thans over de grondwet zal oordeelen, in de leeningwet als het ware de bestendiging van het tot nog gevoerde regeringsstelsel toe.

Die toestemming, meenden anderen, werd door de meesten slechts onder het stilzwijgende voorbehoud gegeven, dat weldra eene afdoende grondwets-herziening aan de regtmatige grieven der natie zou te gemoet komen.

In de discussien over het adres van antwoord, daarenboven, was de meerderheid het althans over het *wenschelijke* van zulk eene herziening eens geweest.

Zoo liepen de denkbeelden uiteen tot het Centraal verslag de treurige verzekering kwam geven, dat *zij* het naast bij de waarheid geweest waren, die zich van de stemming der Kamer de ongunstigste voorstelling gemaakt hadden.

Wij zijn te zeer gewend aan het verschil, dat veelal tusschen de centrale verslagen en den uitslag der eindstemming bestaat, om, ook zelfs voor deze maal, de zaak als opgegeven te beschouwen. De strekking van het adres daarenboven is te overdreven konservatief, te antiliberaal, om niet, als van zelve, bij de openbare discussie, *reaktie* na zich te slepen. Het is haast te verwachten, dat menig lid, die in de afdeelingen zijne grieven tegen dit of dat gedeelte van het adres lucht gaf, de handen zal ineen slaan als hij ziet, welk een geheel die verschillende bedenkingen hebben opgeleverd. Zal niet de regering zelve, die toch soms in enkele harer voorstellen eener halve liberaliteit huldigde, begrijpen dat nu haar altijd zoo gedienstige meerderheid hier te ver is gegaan en, om alles te behouden, op het punt staat alles op het spel te zetten. Mogen wij niet, eindelijk, bij velen eene verandering van denkwijze hopen door den invloed der publieke opinie, die, juist in den laatsten tijd, telkens luide gesproken heeft en aan wier opwekking en uitbreiding niets meer dienstig kan zijn, dan de heftige tegenstand in het Centraal Verslag geboden aan die beginselen, in wier opvolging het verlichte en onafhankelijke deel der natie meer en meer den eenigen weg tot onze uitredding begint te zien?

Wij beschouwen dan ook het Centraal Verslag geenszins als het laatste woord, door de Kamer over het voorstel gesproken; geenszins als een eindvonnis, maar waarvan wel degelijk op de openbare zitting kan geappeleerd worden. Wij willen echter gaarne de theorien in dat verslag gehuldigd aan eene nieuwe discussie onderwerpen en den strijd alzoo op het terrein des vijands overbrengen. Voor ditmaal moge eene enkele aanmerking volstaan.

Ook in de oogen van de meerderheid der Tweede Kamer schijnt art. 227 der grondwet eener afdoende herziening in den weg te staan. Wij zijn het spitsvindige argument aan *Prof.* van Assen verschuldigd, die, naar wij gelooven voor het eerst, er in zijne *Taal der Grondwet* meê voor den dag kwam. Wij zullen de grammatikale zij der questie niet eens aanroeren, schoon wij ook hier het regt aan onzen kant hebben, en de woorden *eenige verandering of verbetering* evenmin het getal en den aard dier veranderingen of verbeteringen begrenzen, als het woord *noodzakelijk* uitsluitend op physicken dwang doelt. Wij zijn afkeerig van zulke letterzifterij, waar het de hoogste belangen des volks raakt en zoo ons de vond reeds in den mond des Hoogleeraars onwaardig scheen, wat moeten wij er van zeggen, nu zij door de meerderheid eener volksvertegenwoordiging als eene *fin de non recevoir* wordt overgesteld tegen de heiligste wenschen, tegen de dringendste behoeften der natie? Hoe! de grondwet zou hare eigene onveranderlijkheid met een' pennestreek hebben kunnen dekreteren! Een verdrag, eenmaal tusschen vorst en volk gesloten, zoude ook de laatste nakomelingschap met onverbreekbare banden aan verouderde vormen kunnen vastkluisteren! De willekeur van een enkel geslacht zou de vooruitgang van den menschelijken geest perken kunnen zetten en de verre toekomst verbieden de grenzen te overschrijden, die in de oogen dier kortzigtigen de menschelijke vrijheid schenen te bepalen! Al geloofden wij eens met de ultra-konservatieven dat de natie behoefte heeft aan eene voogdij, als die, waarmede haar het tegenwoordige kiesstelsel bezwaart, is er iemand dwaas genoeg om te meenen dat die voogdij eeuw in, eeuw uit zal moeten voortduren, dat er nimmer een dag van rekening en verantwoordiging zal aanbreken, dat de natie eeuwig minderjarig zal blijven? Zulk eene verklaring zou niemand wagen! Welnu, zal die uitbreiding of liever die erkenning der volksregten eens moeten geschieden, dan zijn er slechts twee wegen denkbaar: de wettige of de onwettige, grondwets-herziening of omwenteling. En nu durft de meerderheid der Tweede Kamer op het voetspoor van *Prof.* van Assen verklaren dat de grondwet hare eigene herziening in den weg staat, verbiedt, onmogelijk maakt! Wij willen de konklusie niet trekken, maar schrijven liever, ten gevalle van den Leydschen Hoogleeraar en welke juristen van zijnen stempel de Kamer onder hare leden moge tellen, de volgende plaats af uit Cormenin.

« Les juristes décident par le droit civil, ce « qui est du droit prestique. Ils trouveront des « nullités dans les memoires les plus salutaires et « les plus urgentes du gouvernement, si elles « ne sont pas dressées et formulées selon toutes « les règles de la procédure. Ils sont esclaves « plutôt que sujets de la loi et du pouvoir. Ils « s'inclinent jusqu'à terre devant l'empire des tex« tes. Pour eux, ce qui est écrit est écrit et « ce qui est écrit demeure. Esprits secs, arides « et faux, qui se courbent sur la lettre morte, « de peur de s'élever à l'intelligence, qui ne savent « pas ecouter la voix de la conscience, et qui « sacrifient le fond à la forme, la legislation « à la procédure et l'humanité à un axiome."

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

BRESLAU, den 24. Maart. In het Hirschberger Thal is dezer dagen een genootschap ontdekt, ten doel hebbende de geweldadige omverwerping van alle staatkundige en maatschappelijke orde. De leden van dit genootschap, voor zoo ver dezelve bekend zijn, en van welke sommigen zelfs door een eed gebonden zijn, moeten tot de laagste klassen behooren. Een man uit den beschaafden stand, te Hirschberg woonachtig, is door een der schuldigen als den stichter van dit verbond opgegeven, en na in Breslau in hechtenis genomen te zijn, heden naar Liegnitz vervoerd. De overige gearresteerden bevinden zich voorloopig nog in Hirschberg en Hermsdorf. Reeds is eene kommissie van het Kamergerigt, tot het onderzoek van deze zaak, in de provincie aangekomen. (*Schl. Ztg.*)

LOBAU, den 24. Maart. Een verschrikkelijke ramp heeft onze stad getroffen en eene nog grootere bedreigt ons, want geen menschelijk vermogen is in staat den voortgang der vlam te stuiten. Dezen nacht, omstreeks half drie uren, barste een brand uit, in de Hinterstrasse, zoo men zegt in het huis van een schoenmaker, die alzeer spoedig de geheele straat in de asch leide en nu in de Zittauerstraat woedt. Het gevaar is voor die gedeelten der stad, welke de vlam tot nu toe spaarde, zooveel grooter, daar de huizen grootendeels houten daken hebben, en bij allen ijver der spuitgasten, door de groote uitgestrektheid van den brand, geen gevolg van de bluschmiddelen te wachten staat. Het tooneel, dat zich thans aanbiedt, is allertreurigst; overal bergt men wat men kan, overal hoort men weegeklag. Bij dit vreeselijk ongeluk paart zich nog gebrek aan water. Reeds is het bureau der post, uit hoofde van de nabijheid van den brand, naar een ander gedeelte der stad moeten verplaatst worden.

— Eene heldhaftige dood wordt in dezer voege door eenen briefwisselaar van Wissenberg verhaald: een beijersche *gendarme* had het ongeluk al vallende zijn been te breken; deze ongelukkige was gedwongen ter plaatse te blijven liggen, doch loste zijn karabijn, in de hoop dat hij daarmede zoude de aandacht naar den kant trekken alwaar hij uitgestrekt lag. Al zijn buskruid vergeefs verschoten hebbende en den nacht ziende vallen, begreep hij dat hem geene hoop meer overbleef, en hij in dezen smartvollen toestand moest bezwijken. Hij nam zijn zakboekje en schreef daarop, dat zijn dood het gevolg was van een ongeval, en dat niemand daarover verantwoordelijk moest zijn, noch deswegen eenige onderzoeking gedaan worden. Hij deed evenzoo eenige aanbevelingen, die zijne laatste moesten wezen, want de ongelukkige werd door de inwoners der beijersche dorpen, die zich naar de markt van Wissenburg begaven, dood gevonden; en volgens het testament zelf, dat hij den moed gehad heeft te schrijven, is dit ongeval ter kennis gekomen.

ENGELAND.

— Te Liverpool hebben Maandag ll. ongeregeldheden plaats gehad; ruim 2000 lieden van de lagere klasse, meest beschonken, gaven zich aan de oude gewoonte over, om op Paaschmaandag vrouwen te beleedigen. De politie, die aan deze schandelijke tooneelen een einde wilde maken, werd met steenen geworpen en op de vlugt gedreven. Zij keerde later terug, en met veel moeite gelukte het haar, 10 belhamels in hechtenis te nemen. Verscheidene politiebeambten werden gekwetst; de menigte volgde jouwende, dreigende en met steenen werpende tot aan de gevangenis. De belhamels werden veroordeeld tot 5 Pst. boete of 2 maanden gevangenis; eenige tot 30 en andere tot 40 sh. en de kosten of eene maand gevangenis. Daar de gelden niet gestort werden, zijn zij in verzekerde bewaring gesteld.

— Een Engelsche geleerde, de Heer *Henwood*, verhaalt in eene aardbeschrijvende verhandeling, dat de werklieden der mijnen van Botak, in de provintie van Cornwallis, de stoutheid gehad hebben, koper-aders tot onder het bed der zee te volgen. Zij waren op ettelijke plaatsen, niet dan door eene zeer dunne laag rotsen van de zee afgescheiden, en liepen derhalve gevaar ellendig om te komen, indien de lagen plotseling zouden instorten, des te meer, daar het zee-water reeds de mijn langs kleine openingen begon binnen te dringen, welke men met cement stopte. De heer *Henwood* daalde eens in deze onderaardsche gang, op het oogenblik dat er een afgrijselijk onweder heerschte. Ziet hier wat hij desaangaande verhaalt:

Aan eene der uiteinden van de mijn gekomen zijnde, welke op 80 tot 100 vademen afstands van den oever is gelegen, hoorden wij slechts zeer flaauw het gerucht van de geweldige branding der zee, ten zij in de tusschenpoozen, wanneer de vloed van een groote golf een zware kei op den rotsachtigen bodem der zee rolde. Wanneer wij echter onder den grondslag der rots en in dat gedeelte der mijn stonden, alwaar wij slechts door eene laag rotsen, ter dikte van 9 voet, van den Oceaan afgescheiden waren, schetste het rollen der rots-blokken, het gedurig wrijven der keijen tegen elkander, het schrikkelijk gedruis der baren, te wel een onweder onder deszelfs schrikkelijkste opzigt voor mijne verbeelding af, dan dat ik daarvan ooit het geheugen kan verliezen. Meer dan eens trokken wij terug, in de vrees dat de wanden der rotsen zouden komen in te vallen, en slechts na ettelijke herhaalde proefnemingen dorsten wij het wagen onze opsporingen voort te zetten.

FRANKRIJK.

— Men schrijft uit Niort 25. Maart: Eene runderpest heeft zich in verscheidene gemeenten bij Herbiers (*Vendée*) verklaard. De voortgang dezer ziekte is zoodanig snel, dat de dood acht-en-veertig uren op den aanval volgt, vooral wanneer men geene behoorlijke middelen heeft aangewend.

— Eenige dagen geleden zijn drie jonge kinderen van negen tot tien jaren, uit de gemeente Montmartre, nabij Parijs, aan de bewaking hunner ouders ontsnapt, en op de vaart van St. Ouen gaan slibberen. Een hunner, *Edouard Rué*, was verder gegaan dan zijne makkers; eensklaps hoort men een schrikkelijk gekraak, en het kind wordt op een grooten ijsschol weggedreven, die welhaast met den jonge onvoorzigtige te gronde gaat. Gelukkig had een groote hond, van dat soort dergenen, welke men in Bordeaux vindt, *Edouard Rué* gevolgd; hij springt in het water, en vat zijn jongen meester vast, die hij

komen zijn vruchteloos; het ijs breekt onder den last van den hond en het kind. Driemaal duikelt het dier, en het slagtoffer, dat het wil redden, weder op, doch zijne krachten verflaauwen, gelukkig komen twee jongelingen op het hooren der noodgeroepen toegesneld, om het kind en den hond, waaraan het zijn leven verschuldigd is, van eene gewisse dood te redden.

— Men schrijft uit Granville, 22. Maart:

De oestervangst is voor Granville een des te kostbare nijverheid, daar zij eene groote hoeveelheid armen aan den gang houdt, die zonder haar werkeloos zouden blijven. Het getal der jaarlijks tot deze vangst gebruikte booten is omtrent 80, met meer dan 700 man aan boord. Behalve de equipage is een duizendtal mannen, vrouwen en kinderen, als ook 25 à 30 rijtuigen, dagelijks bezig met het uitzoeken, behandigen en vervoeren der oesters, zoowel in de putten als aan boord der vischbooten. Men mag de middelen die deze vangst opbrengt, op 500,000 fr. beramen.

BELGIE.

ANTWERPEN, den 1. April. Gisteren is door de Correctionnele regtbank dezer stad uit hoofde van bedelarij tot drie dagen gevangenis veroordeeld, de genaamde *Cornelis Serierse*, geboren te Zierikzee, in Holland.

Deze persoon eene zware wonde aan den arm bekomen hebbende in den vermaarden slag van Isly in Afrika, alwaar hij in het vreemd legioen diende, en dus tot den militairen dienst onbekwaam verklaard zijnde, was na zijn land terug gezonden, zonder dat hem eenige schadeloosstelling werd toegestaan. Met het weinige dat hij had gespaard, had hij zijne reis tot Antwerpen afgeleid, zonder verpligt geweest te zijn het medelijden zijns evennaasten in te roepen. In de laatst genoemde plaats waren nogtans alle zijne middelen uitgeput, en daar zijn kleedsel gansch versleten was, had hij zich aan eenige burgers aangeboden om van de opbrengst hunner milddadigheid zich eenige andere kleedingsstukken aan te koopen, om niet met de verscheurde die hij om het ligchaam droeg in zijne geboortestad terug te keeren. Op dit feit door de politie betrapt, werd hij aangehouden en veroordeeld. De ongelukkige toestand waarin die persoon zich bevindt, heeft veel medelijden ingeboezemd aan degenen die hem zijne lotgevallen hebben hooren verhalen.

Het is ons dunkens eene schande voor het fransch gouvernement, op zulk eene wijze zich te ontmaken van personen die zich aan hetzelve hebben opgeofferd.

Thans vernemen wij dat de maatschappij van weldadigheid uit den *Rooden Hoed* alhier, een genoegzamen bijstand aan genoemden *Serierse* heeft verschaft, om zijne reis voort te zetten, zonder zich gedwongen te zien zich aan verdere vervolgingen bloot te stellen.

— Een smokkelaar werd over eenige dagen door gendarmen overvallen. Verschrikt, nam hij de vlugt en liet zijne goederen in den brand. De gendarmen vonden het raadzaam den kerel na te zetten, en lieten het pak liggen. Ondertusschen wierp zich de hond van den vlugteling op de waar, en droeg ze naar het huis van zijn meester. De gendarmen waren hoogst verwonderd, toen zij het pak niet weder vonden, dat zij hadden laten liggen. Zoo waren zij alles kwijt; want de smokkelaar hadden zij niet kunnen inhalen.

— Op Paaschavond is de vrouw van zekeren *A. Leclercq*, te Reux (Henegouwen) van vier dochters bevallen, van welke drie denzelfden dag en de vierde des anderendaags zijn gestorven.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 27. Maart. Uit het voorloopig verslag der Centrale Afdeeling, nopens het voorstel

TOT HERZIENING DER GRONDWET,

blijkt nog, behalve het medegedeelde in ons vorig nommer, het volgende:

Ten opzigte van hoofdstuk III *van de Staten Generaal*; uit hoofde van de bezwaren, welke de ondervinding, zoo hier te lande als elders, tegen regtstreeksche verkiezingen heeft doen kennen, en omdat men die instelling niet geschikt acht voor den Nederlandschen landaard, hebben 58 leden gemeend dat stelsel te moeten afkeuren. Men had wel verwacht, dat de noodzakelijkheid eener zoo belangrijke verandering in ons staatsregt door de voorstellers boven alle tegenspraak ware aangetoond, doch men was daarin te leur gesteld. Wel had men in de toelichtende memorie een sterk gekleurd betoog aangetroffen, ten bewijze, dat de bestaande kies-orde is onstelselmatig, niet in harmonisch verband met andere stellingen, niet gelijkvormig aan hetgeen in andere constitutioneele Rijken bestaat, en dus niet geschikt om goed te kunnen werken. Maar hebben de voorstellers aangetoond, dat inderdaad de werking van dat kiesstelsel zoo verkeerd is geweest? dat bepaaldelijk de belangen der Natie, sedert de regering met België, door hare Vertegenwoordiging niet behoorlijk zijn behartigd? dat het in de Kamer, bij genoegzame verscheidenheid van kennis en oordeel, aan eene goede, naauwkeurige behandeling der zaken ontbroken heeft?

Voorzeker, hebben vele leden opgemerkt, blijft er veel te verbeteren in Nederland over. Doch zoo het geoorloofd is, naar wenschelijke veranderingen te haken, het is tevens pligt het goede te erkennen, hetwelk reeds tot stand is gebragt. En dan zal men moeten toegeven, dat in de laatste jaren, door eene schier onafgebrokene werkzaamheid gekenmerkt, de Tweede Kamer steeds op zulke middelen van herstel heeft aangedrongen, welker gunstige gevolgen door geene zaakkundigen en onbevooroordeelden zullen worden geloochend. Zoo is in het finantiële, de leening afgekeurd van de 56 millioen ten laste van de Oost-Indische Bezittingen, de toestand van 's Rijks schatkist opengelegd, de opheffing van het Amortisatie-Syndikaat, de afdoening der zaken met Belgie, de vernietiging van een aantal bijzondere fondsen tot stand gebragt en eindelijk de vrijwillige geldleening en daarop gevolgde aflossing en verwisseling van schuld, waardoor niet alleen de te korten zijn gedekt, maar het evenwigt tusschen uitgaven en ontvangsten hersteld, zonder verhooging van lasten, en zonder te kort te doen aan vorige verbintenissen. Waar onder een kiesstelsel, zulke uitkomsten verkregen zijn schijnt men bevoegd om te vragen, waardoor dan toch de behoefte aan de invoering van een geheel nieuw stelsel zich openbaart? Inzonderheid heeft het bevreemd, dat het voorstel zoo onbestemd en onvolledig is gedaan. Van het cijfer toch dat nader zal worden ingevuld, als vereischte som van belasting-schuldigheid om kiezer te kunnen zijn, hangt het af of daarmede eene uitbreiding van de kies-vrijheid bedoeld zij, dan wel een uitsluitend kiesregt ten behoeve der vermogenden. Hier hadden de voorstellers hunne bedoeling moeten ontwikkelen. De groote meerderheid intusschen, schoon de invoering van regtstreeksche verkiezingen niet verlangende, acht ons kiesstelsel toch vatbaar voor verbetering; maar wilde daarin trapsgewijze te werk gaan, en met behoud der eerste grondslagen bewerken, dat het ligchaam, hetwelk de leden der Tweede Kamer kiest, inderdaad de Vertegenwoordiging der provincien zou zijn. Sommigen achtten, dat eene periodieke aftreding, b. v. om de 5 of 7 jaren, er bij moest zijn bepaald. – De uitzondering voor hier te land alleen een privilegie, in strijd met de afschaffing van de Ridderschap als kiezenden stand.

Het voorstel ten aanzien van de Eerste Kamer, werd door de groote meerderheid niet goedgekeurd. Bij eene ontbindbare Tweede Kamer moest de Koning vrij zijn om het getal der leden der Eerste onbepaald te kunnen vermeerderen, ten einde den tegenstand eener van de inzigten der Kroon afwijkende meerderheid in die Kamer krachteloos te kunnen maken, en die instelling alzoo te doen blijven een bolwerk voor het Koninklijk gezag.

De groote meerderheid wilde het beginsel, dat men ingezeten moest zijn der provincie, door welke de benoeming geschiedt, behouden, voor de kennis der provinciale aangelegenheden. – Bij de mogelijke vermeerdering van leden naar de bevolking, zou er uit de aanneming van het voorstel geene belangrijke bezuiniging kunnen voortvloeijen. – De invloed van de Kroon op de Eerste Kamer behoorde, ook niet in de keuze des Voorzitters beperkt te worden. – Door uitsluiting van krijgslieden van de Vertegenwoordiging, zou men zich verstoken zien van het licht van ervaren Hoofd-Officieren.

De Eerste Kamer met opene deuren te laten handelen, werd door 19 leden goedgekeurd. Men merkte op, dat bij de tegenwoordige wijze van voorloopig onderzoek er genoegzaam gelegenheid is, de door de meerderheid verlangde veranderingen in de wetsontwerpen te brengen. Men heeft gevraagd, waartoe het regt van amendement, dat voor de Tweede Kamer verlangd is, aan de Eerste Kamer te onthouden? – Met het beginsel, dat elke Kamer, andere wets-voorstellen, afzonderlijk aan den Koning kan doen, hebben vele leden verklaard zich te kunnen vereenigen. Sommigen achtten wijziging en aanvulling van de Grondwet te dien aanzien noodzakelijk. De groote meerderheid wilde het formulier van afkondiging der wetten behouden. – De meerderheid vond geene redenen om van het beginsel eener tweejarige begrooting af te gaan. – De meerderheid achtte eene wijziging van het nu duistere en onvolledige art. 126 der Grondwet, nopens het jaarlijksch verslag der geldmiddelen, wenschelijk. Daarbij achtte de meerderheid het beginsel van goedkeuring der staatsuitgaven bij de wet, nuttig en wenschelijk.

Ten opzigte van het IV. hoofdstuk: *Van de Staten der Provincien*, verklaart de groote meerderheid geene regtstreeksche verkiezingen voor de provinciale vertegenwoordiging, zoo min al voor de algemeene te verlangen; hoewel de bepalingen der Grondwet op de zamenstelling der Provinciale Staten, die eenheid missen welke men er in mogt verlangen, oordeelt men daarin alleen geene genoegzame reden te vinden om instellingen omver te werpen, die op de zeden en gewoonten des volks gegrond zijn en vele jaren bestonden, en velen die de afschaffing der keuze door Standen wenschelijk achten, houden het voor hoogst onwaarschijnlijk, dat men dit doel zal kunnen bereiken langs den weg door de voorstellers ingeslagen, en waarop men niets dan tegenstreving te verwachten heeft van hen, wier medewerking niet kan gemist worden. Vele leden intusschen hebben erkend, dat de tegenwoordige wijze van verkiezing der Provinciale Standen verbetering behoeft, vooral wat betreft de medewerking van den Stand der Edelen; maar wilde, dat men zich bepaalde om, met behoud van het beginsel van keuze door Standen, zich zooveel mogelijk van alle banden los te maken, welke aan verdere ontwikkeling en verbetering hinderlijk kunnen zijn. Wanneer aan de wet zal zijn overgelaten, de bepalingen vast te stellen, en betrekkelijk de zamenstelling en inrigting der drie standen, en ten aanzien van derzelver medewerking tot het provinciaal bestuur (waartoe wijzingen zouden moeten gebragt worden in de artt. 129 en 133 der Gw.), dan zou er steeds veel gewonnen, en de Provinciale Staten de wezenlijke vertegenwoordiging der provincien zijn.

Men oordeelde wijders, dat de Provinciale Staten behoorden te zijn een zelfstandig, wetgevend en administrerend collegie, alleen bij uitzondering belast met de uitvoering der wetten en Koninklijke bevelen, welke laatste eigenaardiglijk tot den werkkring der commissarissen behoort. Onderscheidene leden keurden de *openbaarheid* der vergadering van de Provinciale Staten goed, waardoor zij meer onder den invloed der openbare meening gebragt, van hunne handelingen als 't ware rekenschap zoude geven en in hooge mate het doel zou worden bevorderd van de ware vertegenwoordiging der provincien. Sommigen achtten het beginsel der openbaarheid niet toepasselijk op de administratieve vergaderingen der Gedeputeerden. Het voorstel, zoo als het daar lag, werd evenwel door de groote meerderheid onaannemelijk gehouden, zij achtte de verandering van art. 144 der Gw. onnoodig, uit hoofde van de inmenging des wetgevers in de provinciale huishouding. Men wenschte niet een zoo veel omvattend onderwerp, waarin een der hoofdbeginselen van ons staatsregt, de zelfstandigheid der gewestelijke besturen opgesloten ligt, aan de bepalingen der wet over te geven. -- Men zag geene mogelijkheid om bij de wet de magt des Konings te regelen, om besluiten der Staten te schorsen of te vernietigen, en vond ook in de ministeriele verantwoordelijkheid eenen genoegzamen waarborg voor de rigtige uitoefening van die magt. – De groote meerderheid vond het ondoelmatig dat bij de wet regels zullen worden gesteld betrekkelijk den werkkring van Gedeputeerde Staten. Men wenscht dit aan de provinciale reglementen, bij en ten gevolge der Grondwet te maken, overgelaten te zien.

Een groot aantal leden heeft wel eenige wijziging in art. 152 der Gw., betrekkelijk de plaatselijke besturen, gewenscht. Dit artikel kwam hun voor, eenigermate aan eene doelmatige verandering van ons gemeentestelsel in den weg te staan, als te veel voorwaarden ten aanzien der inrigting van gemeenten vaststellende. Intusschen zouden zij ook niet gaarne de zaak al te zeer uit haar verband rukken en daardoor tot willekeur aanleiding geven; zij waren van oordeel, dat zoodanige willekeur welligt te vreezen zoude zijn bij het voorstel om *door de wet* de zaak te regelen, zonder anderen waarborg dan alleen het hooren van Provinciale Staten.

— Van den Helder deelt ons eene vriendelijke hand de benoeming van de volgende officieren mede:

Op de korvet *Ajax*: de kapt. ter zee *J. le Jeune*, de luit. 1e kl. 1e officier *J. A. G. Rietveld*, de luits. ter zee 2e kl. *P. Blommendal*, *T. L. Geerling*, *J. H. A. de Ruuk* en *W. van Dam van Isselt*.

Op de brik *Meermin*: de kapt. luit. ter zee *J. A. Zoutman*, de luit. ter zee 1e kl. 1e officier *G. H. Buschman*, de luits ter zee 2e kl. *L. G. Brocx*, *A. Scholborgh* en *G. van Uecking Colenbrander*, officier van administratie *P. v. Neck*, officier van gezondheid 2e kl. *H. Schiff*.

Op de brik *Courier*: de kapt. luit. ter zee *J. P. Woutersz*, de luit. 1e kl. 1e officier *D. C. de Dieu van de Graaf*, de luits. ter zee 2e kl. *A. T. Siedenburg*, *J. van Manick* en *G. D. A. Ampt*, officier van administratie *J. Opmeer*.

Op de schooner *Banca*: de luit. ter zee 1e kl. *N. J. C. van Voss*, de luit. 2e kl. 1e officier *J. W. de Ruiter de Wildt*, de luits. ter zee 2e kl. *A. H. Modderman* en *A. L. Palm*.

Op de schooner *de Vos*: de luit. ter zee 1e kl. *C. T. van der Brugghen*, de luit. ter zee 2e kl. *A. A. M. de Gesp*, de adjunct der 2e kl. *T. Pan*, administrateur *L. J. de Koning*.

Op de schooner *de Weps*: de luit. 1e kl. *J. F. E. von Römer*, de luits. ter zee 2e kl. *L. A. T. H.* baron *van Heeckeren* en *G. Lambert*, adjunct administrateur *J. B. Baak*.

— Van de Lemmer wordt het volgende gemeld: « Heden Paasch-Dingsdag, had alhier op de Zuiderzee eene harddraverij met paard en slede plaats, welke, door een talrijk publiek bijgewoond, ten meeste genoegen en in de beste orde is afgeloopen. Gewaagt men elders van bijzonderheden in dit jaar, dan voorzeker mag deze wintervermakkelijkheid, tegen het einde van Lentemaand, mede als iets zeldzaams worden aangemerkt. » (Staats-Courant.)

VLISSINGEN, den 3. April. Dezer dagen zullen niet minder dan ongeveer *honderd zeventig* personen, meestal bouw-, handwerks- en arbeidslieden, en bewoners van het Vierde District der Provincie Zeeland, zich uit dat District naar Rotterdam en andere havens begeven, ten einde zich naar Noord-Amerika in te schepen, met het doel zich aldaar in de Republiek der Vereenigde Staten te vestigen en ter hun voordeel te betrachten. Onder hen bevinden zich ettelijke welgestelde lieden.

Advertentien.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 3. April. Sedert den 1. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:
Ladij Malvine, J. Hendrij, Londen, stukgoed.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

La Reine, R. J. Jansen, Ellen Crawfoad, C. Newbij, la Jeune Clemence, J. Weijeats, alle Hull, vlas; de Jonge Hendrik, H. J. Schuuring, Amsterdam, suiker; Sophia, W. Olver, Dartmondt, Emile, P. Lemerle, Rouaan, Roberts, J. Woodhouse, Londen, The Aid, T. White, Dublin, alle schors, Margaretha, J. Staacke, Leith, Pomona, H Etten, Rio Janeiro, Patrie, J. Holst, Constantinopel, Hermann, J. Hutter, Havre de Grace, Express, H. Meijer, Trieste, alle stukgoed.

Van Gend gezeild:
Catharina Hendrika, J. Kroon, Columbus, J. de Jonge, beide Hamburg, suiker.

Van Brussel gezeild:
Christine, R. Bringman, Hamburg, stukgoed.

Laatst van Vlissingen:
Hendrika Catharina, G. R. Glim, Hamburg, stukgoed.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

3 April 1845.

De Nederlandsche mudde.			De Nederlandsche mudde.			
2 J. Zeeuwsche Tarwe	f	8.50	Zomergarst	f	4.2[illegible]	
1 dito dito	«	8.00	N. W. dito	«	.	
N. dito dito	«	6.60	N. W. Gr. Erwten	«	6.5[illegible]	
2 J. Walch. dito	«	8.75	Z. Gr. dito	«	5.0[illegible]	
1 dito dito	«	8.50	W. Witte dito	«	.	
Nieuwe dito	«	7.00	W. Witteboonen	«	8.7[illegible]	
O. Rogge	«	5.60	Br. dito	«	11.7[illegible]	
N. Rogge	«	5.25	N. W. Paardenboonen	«	4.2[illegible]	
W. Koolzaad	«	11.75	Z. dito	«	4.1[illegible]	
Zomer dito	«	.	Raapolie	f 39.50	p. v[illegible]	
St. Joosland dito	«	.	Patentolie	« 41.50	«	
Haver	«	.	Lijnolie	« 34.00	«	
Boekweit	«	.	Raapkoeken	f .	de 1040 st.	
Zomerzaad	«	.	Lijnkoeken	« 9.00	104 «	
Winter garst	«	5.00				

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.